

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА МЕЧКАТА

chitanka.info

Седим с бай Марин пред лабораторията и чакаме да ни дойде ред. И както обикновено става на такива места, започваме разговор за болести, доктори и илачи. През това време навън закъснялата зима продължава да трупа сняг.

— Язык — казва бай Марин — вчера беше първият пролетен ден, а Баба Марта си знае своето. Ама пък като завали винаги се спомням един случай, когато за малко не си отидох. Все си мисля, че сърцето ми оттогава се е повредило, та стигнах да ми оперират наскоро клапа на аортата.

Поглеждам го с любопитство и го подканям: „Хайде, разкажи ми. Какво пък толкова страшно ти се случи, та чак сърцето ти се повреди“.

— Беше в началото на зимата — започва той. — Дървата за огрев бяха отрязани есента, ама още си стояха на сечището. Тогава работех в БДЖ-то и днес дежурство, утре дежурство, времето мина и снегът яко ме изненада. А и булката ми досади: „Айде, Марине, ланшните дърва свършиха, какво чакаш? Като падне снега, ще се сетиш... Ама може и мечка да те срещне тогава в гората“. Аз пък ѝ обяснявах: „Не бой се, ма. Те спят през зимата. Есента, казват стари хора, си напълват стомаха с борови иглички, за да имат витамин С за няколко месеца и заспиват, та чак до април“.

Най-после бай Марин събрал 4–5 комшии, пазарил една „ГАЗ“-ка, напълнил торбата с мезета и два вида ракия — крушова и шльокавица от джанки и потеглили към сечището. Но нали било доста студено, а ден — дълъг пред тях, та решил да пийнат първо по глътка, белким им дойде ищах за работа. А дърветата били доста, че и дебели — трябвало бая сила да имат, за да ги качат в колата. Пък и като си помислел, че после трябва да ги сече и цепи...

Седнали на завет, извадил той шишетата и отворил торбата — скоро били заклали прасето, че нямало пари за фураж и носел мезета — каквито ти душа иска. Имало и пърлени кожички, и още прясна домашна луканка, и пръжки, и сланинка. Дръпнали по една-две, поразвеселили се, а бай Марин си спомнил нещо от една пиеса, забравил ѝ името, но била единствената, която гледал. На театър повече не бил ходил. Та след няколкото „усти“ — така му казват, когато се пие на глътки от шишетата, защото бил забравил да вземе чаши, той взел да повтаря: „У гората вие вук, тате маа пръжки с лук“. Голям смях паднал, а на шишетата май вече им се виждало дъното.

И тъкмо се надали да стават, че вече било обедно време, чули звънци. „Стоян нали наблизко живее — подсетил ги Иван ловджията — що не му се обадем, да видим как я кара, па да почваме да товарим“. Рипнала развеселената дружина и като превалили баирчето видели кошарата, над която се виел пушек, а в двора шетня се шетала. „А, добре ми дошли — провикнал се развеселен овчарят — баба ви е жива, щом на софра ни заварват“. Като влезли в двора заварили стопанина и брат му, току-що заклали прасето, седнали края масата, а Бонка — жената на Иван, вече била запалила огън и турила големия тиган с мръвки на него. „Най-обичам мръвки на черен тиган — обяснил Иван — ама не такъв от модерните, как им казваха — тефлонови, а да си е почернял от огнището“.

И Бонка занареждала пред гостите свинско, туршия, сирене, извара, ябълки. И разбира се домашно вино...

Защо ли да разказваме по-нататък? Някъде привечер се вдигнали и запреплитали крака към сечището. „Много здраве — изпратил ги Иван, подсмиввайки се. — И се пазете от мечката, че наскоро ѝ видях следите. Не знам защо не е заспала, а тия са най-злите. Обикаля кошарата, може и стръвница да е.“ „Да, бе, да — мислил си бай Марин, докато гонел пътечката, която все се кривяла пред него — мечка, ама когато ме няма“. Но все пак нещо го човъркало и да прогони издъническите си мисли току надигал шишето с вино. То на хората от моя край това им е навик — нахранят те, напоят или по-скоро „напият“ те, че и за вкъщи ти сложат.

И както си вървял начело на компанията, той съзрял нещо огромно и космато между дърветата — движело се, трошейки съчките под него и пръхтяло заканително.

„Мечката“ — ревнол с все сила, обърнал се назад и хукнал, но се подхлъзнал и се затъркалял по склона. Спрял се чак в ручея, който още не бил замръзнал. Само че не усетил освежителната баня, защото хем бил разгорещен от изпития алкохол, хем си ударил главата и изпаднал в безсъзнание. Така и не разбрал какво се е случило по-нататък.

А то било простичко, но колкото и да му го разказвали приятелите докато лежал в болницата, все не му се вярвало. Добре поне, че на другия ден, като изтрезнели, те се върнали на сечището и докарали дървата до дома му. Не било мечка — увещавали го те — а магарето на овчаря. Той го бил научил да му подава по коматче хлебец

и така като си ходело наоколо то усетило миризмата на хляба, който не били докоснали. Та дошло добичето и тъкмо било наченало самуна, когато бай Марин го зърнал...

Ама как да каже на булката, че от магаре се е уплашил? Нали ще му пострада авторитета? И без това се изложил, че не докарали дървата същия ден. Затова постигнали мъжко споразумение. „Мечката беше, булка“ — разказвал единия, а другият пригласял: „Добре, че се отървахме. Ама и Марин я уплаши като изрева срещу нея“.

Булката на бай Марин било кротка и доверчива — повярвала и току повтаряла: „Добре, че си бил ти, та си спасил всичките“.

... Най-послед дойде и неговият ред и той влезе да даде кръв за изследване. На излизане се обърна към мен: „Оттогава не съм пил, вече 20 години. Ама понякога си мисля дали това магаре не беше мечка? Иначе защо ще ми се е повредило сърцето, та се наложи операция да ми правят?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.